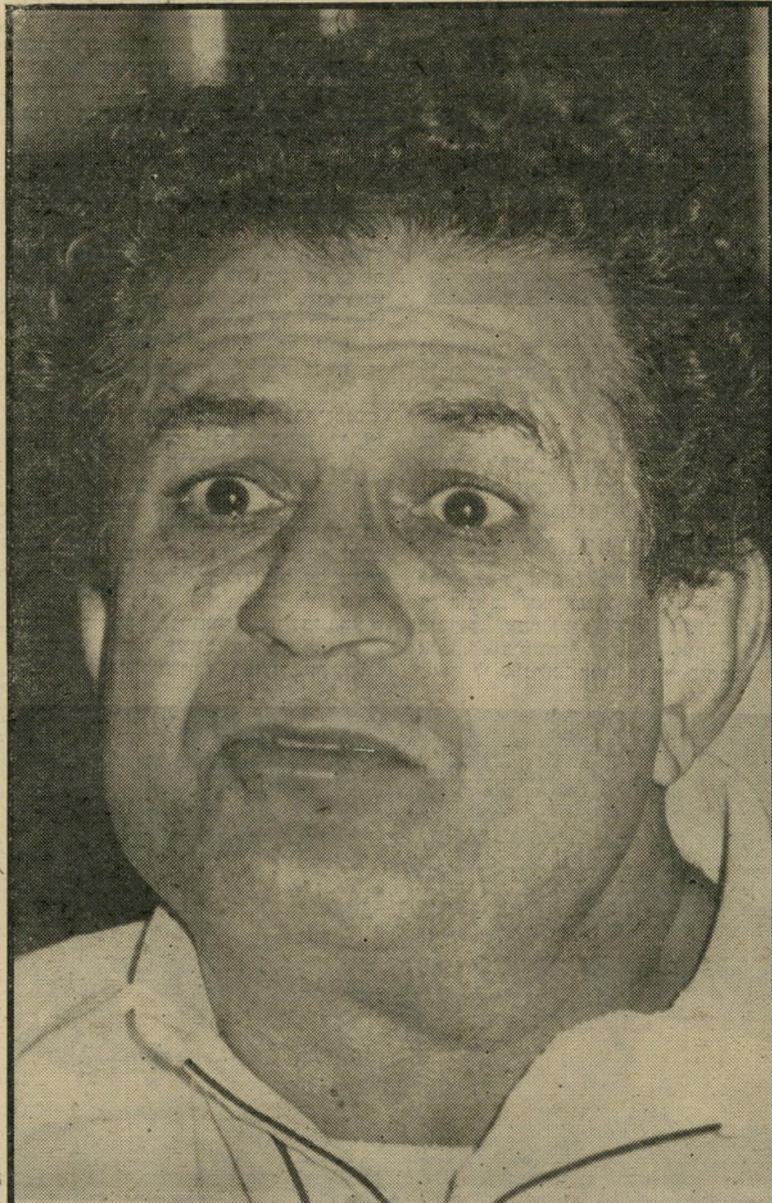

**ספן־השלום אייבי נתן מספר על יחסיו האבודים עם בתו ונכדיו,
מסביר מדוע הוא חי לבדו, נזכר בימיה הראשונים של
ספינת־השלום ובקפה „קליפורניה“, ומגלה את מצבו הכספי**

בפעם הראשונה שבה
הרגשתי שייכות
רגשית למישהו
היתה כשנולדה
הנכדה שלי

אני כועס על הבת שלי.
אני מדבר נגד ירידה,
והיא עזבה את הארץ.
בגלל זה
אני לא כותב לה

חלמתי על מישפחה עם
הרבה ילדים. זה לא
הלך. החגדשתי מרוזי,
וזה הרס לי את החלום.
מאז אני חי לבד

ריאיינה שרית ישי

מסחובבות בארץ הרבה
בחורות המאמינות
שהשיר שאני מקדיש „לזו
שאני אוהב“ בשעה חמש
דקות לחמש, מוקדש להן

אני מדגיש שלקחו ממני
את כלי־העבודה שלי. אז
אני צריך לחפש מקום
אחר בעולם שבו
יקבלו אותי בלי תנאים

לא רציתי למכור את
„קליפורניה“, ינוקא ניהל
את העסק והעסק נהרס.
נשארתי בלי כסף
ומכרתי בכאב־לב

”אני לא

פיראט!”

חפירות־שוקולד וממתקים לילדי פולין.

ביום החמישי בלילה, בדיקה הראשונה של 1982, נדם הערוץ של „קול־השלום“. החיפושיות, כוכביה האהובים של תחנת „קול־השלום“, סיימו את השידורים. ב־6 בערב נפרד אייבי בקול־בוכים ממאזיניו. האירוע הפך חדשה לאומית כאשר ה־

לבדו, פעם היה בעלה של רוזי נתן, היום מנהלת בית־מלון בטחיטי. שרונה, בתם היחידה, חיה עם אמה ועם בתה התינוקת. דניאל חי עם אביו בירושלים. אך אייבי הוא איש חברה. ב־13 בכל חודש הוא מארגן ארוחות גדולות ל־חברים, שלהשתתף בהן פירושו להיות מקובל בחברה. הוא מבלה במסיבות, יושב ב„כסית“ כל אחרי־הצהריים, מארגן מכירות־פומביות, עוזר לקשישים ואוסף

בעצב שזה המעט שנשאר. היה לו אוסף עצום של אורייגנלים, כעת נשארו רק ההדפסים. על המדף תמונה של תפאורן הטלוויזיה איציק אלבלק — חתנו של אייבי — עם הנכד דניאל. למרות הניכור שבו הוא מדבר על מישפחתו יש על הטלוויזיה תמונת תינקת יפהפיה, ה־חבושה כובע־קש — זוהי נכדתו עמליה, שאותה הוא מתעקש לכנות מאיה. אייבי הוא זאב בודד וחי כמעט תמיד

כדי לספר על אייבי נתן יש לכתוב ספר, ולא שלושה עמודים. בכל־זאת, פגשתי אותו בדירתו בצפון תל־אביב ו־ניסיתי למצוא את העיקר — מעט על ימיה הראשונים של „ספינת־השלום“, מעט על ימי „קליפורניה“ העליונים, ש־נכנסו כבר לעולם אגדות־הבהמה, מעט על המישפחה שלו. דירתו של אייבי גדולה, מרווחת וק־ירתה עמוסים בתמונות. אייבי אמר לי